

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 326/2026
31.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Тајане Вуковић, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Далибора Маринковића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Далибора Маринковића, адвоката Ивана Станојевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу К 48/24 од 03.09.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 570/25 од 09.12.2025. године, у седници већа одржаној дана 31.03.2026.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Далибора Маринковића, адвоката Ивана Станојевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу К 48/24 од 03.09.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 570/25 од 09.12.2025. године, у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ**, као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крушевцу К 48/24 од 03.09.2025. године окривљени Далибор Маринковић оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три године, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 08.07.2022. године до 19.09.2022. године. Истом пресудом, окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 10.000,00 динара, као и остале трошкове кривичног поступка у износу од 570,46 динара, као и на име трошкова ВЈТ у Крушевцу, солидарно са окривљеним АА плати износ од 56.450,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 570/25 од 09.12.2025. године, одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца ВЈТ у Крушевцу и браниоца окривљеног Далибора Маринковића, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Далибора Маринковића, адвокат Иван Станојевић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и врати предмет првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Далибора Маринковића је неоснован у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног Далибора Маринковића, у захтеву за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводима да се побијане пресуде заснивају на незаконитом доказу и то одбрани окривљеног АА датој на записнику пред ОЈТ у Крушевцу Кт 246/22 од 01.03.2022. године.

С тим у вези бранилац окривљеног наводи да је окривљени АА имао статус ухапшеног лица према Извештају о полицијском хапшењу и спровођењу Ку 47 – 41/2022 од 01.03.2022. године, па су окривљеном у складу са одредбом члана 293. ЗКП, морала бити предочена права из члана 69. ЗКП од стране заменика јавног тужиоца, док у записнику о саслушању осумњиченог пред ОЈТ у Крушевцу Кт 246/22 од 01.03.2022. године не стоји поука о правима ухапшеног лица из члана 69. ЗКП, па је овако прибављен и изведен доказ незаконит и на њему се није смела заснивати одлука суда. Ово, имајући у виду да је одредба члана 293. став 1. ЗКП императивног карактера, па је у складу са овом одредбом окривљени морао бити подучен о правима из члана 69. ЗКП, а не само из члана 68. и 70. ЗКП. У прилог оваквим наводима бранилац окривљеног се позвао и на пресуду Врховног суда Кзз 92/2022 и Врховног касационог суда Кзз 1035/21. Поред тога окривљеном приликом саслушања није предочена ни кривична пријава, већ само службена белешка ПУ Крушевац од 01.03.2022. године, односно наводи службене белешке, па исти није могао бити упознат са кривичном пријавом, те по наводима одбране окривљени без поднете кривичне пријаве од стране ПУ Крушевац није могао

имати статус окривљеног лица нити бити саслушан на околности извршења кривичног дела.

Наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Далибора Маринковића, адвокат Иван Станојевић истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд – Апелациони суд у Крагујевцу је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде Кж1 570/25 од 09.12.2025. године је дао јасне и довољне разлоге за свој став да се не ради о незаконитим доказима самим по себи, ни по начину прибављања (страна 2, последњи став и страна 3, први, други, трећи, четврти и пети став и страна 4, први, други и трећи став другостепене пресуде), које разлоге Врховни суд у свему прихвата и, у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

У погледу навода браниоца да је ова повреда учињена јер на главном претресу нису изведени као доказ писани образац сачињен од стране МУП-а, а са називом „Права доведеног лица“ и Извештај о полицијском хапшењу и спровођењу ухапшеног од 01.03.2022. године, Врховни суд налази да се у првом случају ради о писмену које сачињава орган поступка - у конкретном случају полицијски службеници приликом предузимања полицијских радњи и које има форму обрасца, о којим правима је окривљени након лишења слободе упознат, док Извештај о полицијском хапшењу и спровођењу ухапшеног од 01.03.2022. године, такође представља акт који сачињава орган полиције у вршењу својих овлашћења у складу са одредбом члана 286. ЗКП, те стога није учињена повреда одредбе члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП у вези са чланом 419. ЗКП.

Пресуде Врховног суда Кзз 92/2022 и Врховног касационог суда Кзз 1035/21, на које се позива одбрана у поднетом захтеву, се не односе на исту процесну ситуацију, јер се у оба случаја ради о записнику о саслушању окривљеног у ПУ и указивању од стране одбране да је учињена повреда из члана 85. став 3. ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног Далибор Маринковић, адвокат Иван Станојевић захтев за заштиту законитости подноси и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП.

Према наводима захтева у доношењу побијане другостепене пресуде Кж1 570/25 од 09.12.2025. године учествовао је судија Радоман Спарих, као председник већа, који је морао бити изузет од судијске дужности, јер је у истом кривичном поступку одлучивао о жалби изјављеној против решења о продужењу притвора према окривљеном и то у решењу Кж2 566/22 од 09.09.2022. године, којим је жалба усвојена и укинута решење о продужењу притвора.

Врховни суд изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Далибора Маринковића оцењује као неосноване.

Одредбом члана 37. став 1. ЗКП је прописано да ће се судија или судија поротник изузети од судијске дужности у одређеном предмету: тачка 4) ако је у истом предмету поступао као судија за претходни поступак или је одлучивао о

потврђивању оптужнице или је учествовао у доношењу мериторне одлуке о оптужби која се побија жалбом или ванредним правним леком или је учествовао у поступку као тужилац, бранилац или законски заступник или пуномоћник оштећеног, односно тужиоца или је саслушан као сведок или као вештак, ако овим законом није другачије прописано.

Супротно наводима захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног, по налажењу Врховног суда, не може се прихватити став да свако одлучивање судије о притвору према окривљеном нужно нарушава претпоставку непристрасности тог судије приликом мериторног одлучивања о кривици истог окривљеног, што произилази и из праксе Европског суда за људска права и Уставног суда Србије.

Према пракси Европског суда за људска права, не може се сматрати да сама чињеница што је судија у кривичном поступку доносио одлуке и пре суђења у поједином предмету, укључујући и одлуке везане за притвор, оправдава страх да тај судија није непристрасан. Оно што је важно је опсег и природа тих одлука (Feu против Аустрије, став 30; Sainte – Marie против Француске, став 32; Nortier против Холандије, став 33).

Из наведеног произлази да, по правилу, учествовање судије у доношењу одлуке о притвору према окривљеном у истом предмету не представља разлог за његово обавезно изузеће приликом одлучивања о кривици у односу на истог окривљеног, већ постојање предубеђења као разлога за његово изузеће зависи од тога да ли је приликом одлучивања о притвору заузео јасан став о кривици окривљеног. Према томе, реч је о фактичком питању које се процењује у сваком појединачном предмету.

У конкретном случају, учествовање судије Радомана Спарића у одлучивању о жалби изјављеној против решења о продужењу притвора, по оцени овог суда, није таквог квалитета да би довело у питање непристрасност овог судије у односу на његово касније одлучивање у истом предмету о жалби изјављеној против првостепене пресуде.

Из списка предмета произилази да се веће Апелационог суда у Крагујевцу, у чијем саставу је био судија Радоман Спарић, као председник већа, приликом одлучивања о изјављеној жалби браниоца окривљеног Далибора Маринковића, у решењу Кж2 556/22 од 09.09.2022. године, није бавило ни оправданом сумњом нити оценом доказа, већ је укинуло првостепено решење о продужењу притвора јер су нејасни разлози за притвор из члана 211. став 1. тачка 3) ЗКП, па се његово учествовање у доношењу наведеног решења, не може поистоветити са неким од случајева из члана 438. став 4. тачка 1) ЗКП, због којих би судија морао бити изузет од судијске дужности.

Према томе, Врховни суд налази да, у конкретном случају, учествовањем судије Радомана Спарића у ранијој фази поступка, није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, на коју се

неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Далибора Маринковића, адвоката Ивана Станојевића.

Бранилац окривљеног Далибора Маринковића, адвокат Иван Станојевић захтев за заштиту законитости подноси и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Међутим, наведену повреду закона образлаже истицањем да из исказа окривљеног АА не произлазе биће и обележја кривичног дела, те цитира наводе одбране овог окривљеног и изводи сопствене закључке да из чињеничног стања не произлази међусобни договор о врсти, цени и количини опојне дроге, на који начин бранилац полемише са утврђеним чињеничним стањем и оценом доказа, у смислу одредбе члана 440. ЗКП. Поред тога, бранилац истиче и повреду члана 395. ЗКП.

Међутим, повреде закона из члана 440. ЗКП и члана 395. ЗКП, сходно одредби члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић